

Vzpomínky na Trojickou

Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 07 Červen 2005 04:00

Bylo mi ještě dost neplnoleto, když jsem si ve druhé polovině 60. let (století dvacátého!) odnesl svůj první velký kulturní zážitek z Trojické. V kině Vyšehrad, v čísle 10 jmenované ulice, jsem shlédl mládeži nepřístupný český film ***Sladký čas Kalimagdory***! Zážitek byl kulturní tím, že ztvárňoval dílo klasika Jana Weisse a velký proto, že svlečna na plátně měla velká ňadra. Až tááákovydle!!! A přesto mám z Trojické ulice i větší zážitky z nichž vybírám:

Koncem roku 1986 mi naševalili do ucha moji kamarádi **Chudinkové**, že prý v patře v domě, co je zavřený biograf Vyšehrad (dnes P.M.restaurant), má ministerstvo vnitřního obchodu závodní klub ROH pracovníků obchodu a oni že tam budou od ledna koncertovat. Pravidelně. Jednou do měsíce. Povídali, že mu hráli, říkal jsem si, ale ono jo, hráli! Průlom do normalizované kultury větší než poprsí princezny Kalimagdory! Nejen, že zde Chudinkové po léta pravidelně uváděli (a po různých peripetiích opět uvádějí) svůj cyklus koncertů s hosty časem nazývaný Lokárum, ale záhy po jejich objevu scény se zde FTC žánr rychle domestikuje.

Jako dobrý truc komančům na scéně již renomovaného Klubu Trojická 10 mi přišel koncert **Franty Vlčka**

a jeho hosta 16. března 1988 (krátce potom, co jsem by pod nátlakem StB nucen ukončit činnost Klubu Polská 2). Franta byl jen vějičkou a obětavým šilencem, který odehrál na začátku čtyři písničky a pak už patřil celý večer muži, jehož vystoupení v Trojické roznesla folkovou Prahou velmi účinná šuška. Nešlo to jinak. V zákazu zde koncertoval

Jarek Nohavica

a diváků bylo tolik, že málem vypadávali okny ven! Kdo tu dobu neprožil, nepochopí: od té doby ctím skvělého písničkáře Frantu Vlčka i jako statečného chlapa.

A další vzpomínka, která dodnes hřeje i mrazí: 18. listopad 1989. Na programu **Karel Plíhal a Bokomara**

? Před představením si povídáme v baru kdo co ví o včerejšku na Albertově a Národní třídě. Pro mnohé z pár diváků, kteří jsme dorazili, je to šok, protože média ještě drží informace pevně pod pokličkou? Těsně před začátkem představení dorazil ze zasedání umělců v Realistickém divadle Zdeňka Nejedlého (dnes Švandovo divadlo na Smíchově)

Slávek Janoušek

s jakýmsi papírem. Karel Plíhal a Luboš Javůrek s ním zmizeli v šatně, pak si chvíli povídali s dramaturgyní Hankou Pazderkovou a poprosili nás, diváky, do hlediště. Slávek Janoušek přečetl ze scény první prohlášení umělců k události 17. listopadu a nehrálo se. Stávka umělců na podporu studentů. Svobodné časy pro mě začly v Trojické?

Vzpomínky na Trojickou

Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 07 Červen 2005 04:00

? tady bude asi dobré vzpomínání utnout, protože poslední historkou začíná v klubu nová éra. Stává se soukromým P-klubem Trojická a mezi kmenové kapely postupně přibývá **Sekvoj, Lístek**,

Ajeto

a další. A já zde pomalu přestávám být divákem a stávám se stále častěji člověkem za scénou a někdy i na ní a to úhel pohledu hodně mění. Důkazem budiž můj největší klubový zážitek za poslední dobu: byl to letos 21. dubna mohutný sešn po Jarním kurýrovi 2005 (VI. výroční ryvoliáda věnovaná Wabimu k sedmdesátinám), jaký jsem už několik let v žádném klubu nezažil. To divácké zpívání a muzicírování bez účasti kohokoliv kdo hrál na scéně, tu spoustu neopakovatelně zahraných písniček, většinou ryvolovek, jsem sledoval, utahaný jako důlní koník, s úžasem a velikou radostí. Vím, že nehráli kvůli mně a přesto jsem měl v tu chvíli pocit, že se mi máma Muzika odvděčuje za dlouholeté kamarádství. Tyto okamžiky jsou nesmírně krásné a velmi vzácné. Děkuju Vám, kamarádi!